

Sygn. akt II Ka 149/23

II Kz 71/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paulina Jarczak

przy udziale prokuratora Agnieszki Czapińskiej

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2023 r.

sprawy **L. R.** oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 14 listopada 2022 r. sygn. akt II K 718/22

oraz zażalenia pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej na zawarte w tym wyroku rozstrzygnięcie o kosztach

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uznaje oskarżonego za winnego tego, że: w okresie od 31 marca 2022 roku do dnia 1 kwietnia 2022 roku w miejscowości D. S., gm. S., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej będąc do tego upoważnionym na podstawie umowy z dnia 5 marca 2022 roku, dotyczącej zakupu na pniu drzewa na działce o numerze ewidencyjnym (...) przy ustalonych cenach za m³, dokonał pozyskania i sprzedaży drewna sosnowego w ilości 63 m³, po czym doprowadził B. N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wprowadzając ją w błąd co do ilości pozyskanego drewna, pomniejszając jego ilość o 7 m³ i tym samym co do wysokości należnej jej kwoty o 2275 złotych, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, co stanowi występki z art. 286 § 1 i 3 kk i za czyn ten na podstawie art. 286 § 3 kk wymierza mu karę grzywny w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, wysokość jednej stawki ustalając na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,
2. wysokość odszkodowania obniża do kwoty 2275 złotych,
3. wysokość zasądzonej od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwoty wydatków za ustanowienie pełnomocnika z wyboru podwyższa do kwoty 2600 złotych;

II. w pozostałej zaskarżonej części utrzymuje wyrok w mocy;

III. zasądza od oskarżonego Ł. R. na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. N. 840 złotych tytułem zwrotu wydatków za ustanowienie pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1000 złotych opłaty za obie instancje oraz 20 złotych wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 149/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 14 listopada 2022 r. sygn. akt II K 718/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1/ obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 53 k.k. poprzez jego niezastosowanie i wymierzenie kary bez zastosowania dyrektyw wymiaru kary,</p> <p>2/ obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, w postaci:</p> <p>a/ art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k. oraz art. 399 k.p.k. a contrario poprzez wyjście poza granice oskarżenia i niepoinformowanie o tym obecnych na rozprawie stron, co skutkowało bezzwzględną przyczyną odwoławczą stypizowaną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., bowiem zarzut odnosił się</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.275 złotych, przy wprowadzeniu w błąd co do ilości 7m³ drzewa, z kolei Sąd przyjął niekorzystne rozporządzenie mieniem w wysokości 28.376,72 złote oraz objętość drewna w ilości 102,50m³,

b/ **art. 7 k.p.k.** poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonego, zeznań B. N., D. P., W. M. oraz kserokopii umowy, skutkującą przyjęciem, że Ł. R. od początku działał z zamiarem pokrzywdzenia B. N., czynił to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wprowadził ją w błąd, co do zamiaru wywiązania się z umowy, podczas gdy z dowodów tych wynika, iż strony zawarły umowę, sprawa ma charakter cywilnoprawny, oskarżony sam nie potrafił za bardzo wyliczyć ilości wyciętego drzewa, chciał zapłacić pokrzywdzonej, gdy otrzymał pieniądze od odbiorcy drzewa, co wyklucza przyjęcie zamiaru kierunkowego oszustwa w chwili podpisywania umowy,

3/ błąd w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony w okresie od 31 marca 2022 roku do dnia 1 kwietnia 2022 roku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził B. N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 28.376,72 złote, w ten sposób, że zawarł z nią umowę dotyczącą zakupu na pniu drzewa na działce o nr ewidencyjnym 209/2 przy ustalonych cenach za m³ z adnotacją, że rozliczenie następuje w dniu odbioru płatne gotówką do ręki, a następnie pozyskał drewno sosnowe o łącznej objętości 102,50m³ i wartości 28.376,72 złote wprowadzając ją w błąd co do

	<p>zamiaru wywiązania się z umowy i ostatecznie nie uiścił zapłaty za pozyskane z działki drewno, podczas gdy zebrany materiał dowodowy, jak i treść zarzutu, nie pozwalał na przyjęcie sprawstwa oskarżonego w zakresie przyjętym przez Sąd I instancji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty apelacji obrońcy, choć tylko w części, okazały się trafne. Poczynając od tych najważniejszych, decydujących o istocie odpowiedzialności karnej oskarżonego, stwierdzić należało, że choć Sąd I instancji nie ma obowiązku informowania stron o przewidywanych zmianach w opisie czynu, a jedynie o jego możliwej odmiennej kwalifikacji prawnej, o tyle rację miał skarżący, że Sąd I instancji wyszedł poza granice, wyznaczone treścią zarzutu, a przez to wydał wyrok co do czynu, który nie był (w całości) objęty aktem oskarżenia, a więc w konsekwencji bez skargi uprawnionego oskarżyciela. By to stwierdzić, wystarczy porównać, jakie zachowanie (jako przestępcze) oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, a jakie przypisał mu Sąd I instancji. Prokurator, wiedząc o treści umowy, zawartej między oskarżonym i pokrzywdzoną oraz znając okoliczności jej zawarcia oraz sposobu wywiązania się z niej (lub niewywiązania) przez obie strony, doszedł do wniosku, że oskarżony oszukał pokrzywdzoną tylko co do ilości drewna, jakie faktycznie sprzedał firmie (...), zaniżając tę ilość o 7m³ (twierdząc, że sprzedał, a więc winien jej zapłacić, za 56m³,</p>		

podczas gdy faktycznie sprzedał go (i winien zapłacić) za więcej, bo 63 m³) – i zarzut popełnienia tego czynu, w dniach 31 marca – 1 kwietnia 2022 r., mu postawił. Sąd tymczasem uznał, że oskarżony popełnił czyn zupełnie inny, o wiele szerszy – już blisko miesiąc wcześniej powziął zamiar oszukania pokrzywdzonej w całości, nie mając w ogóle zamiaru zapłacić za jakąkolwiek ilość drewna, nadto doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci całości wyciętego na działce pokrzywdzonej drewna w ilości 102,5m³ (nie zapłacił za całość, a nie tylko za część), nie bacząc na to, że ok. 35m³ tego wyciętego drewna pozostało na jej działce (a mimo to nakazał, by oskarżony zapłacił pokrzywdzonej nawet za to drewno, w którego władaniu pozostała). Nie była to więc tylko techniczna niejako korekta opisu czynu poprzez doprecyzowanie ilości drewna, którego przestępczy zamiar oskarżonego dotyczył czy faktycznego czasu, w jakim oskarżony z przestępczym zamiarem działał i osiągał skutek. Zarzut opiewał jedynie na 7 m³, o które oskarżony chciał okroić wolumen sprzedaży (jak handlarz, który oszukuje na wadze, pracownik, który zawyża ilość przepracowanych godzin, malarz pokojowy, który deklaruje pomalowanie większej w m² powierzchni, niż rzeczywista itp.), dlatego też wysokość szkody określono w tymże zarzucie na 2275 zł (niezbyt zřęcznie wskazując, że „nie mniej niż”, mimo iż skoro strony zaakceptowały cenę 325 zł za 1m³ drewna, a oskarżony chciał oszukać, że drewna tego było mniej o 7 m³, to kwota szkody była ścisła, a nie „co najmniej”). Oskarżyciel nie twierdził, że oskarżony od

początku miał oszukańczy zamiar, że chciał sprzedać (i sprzedał) wszystko, co na podstawie umowy pozyskał, a przy tym nie zamierzał zapłacić pokrzywdzonej ani grosza (choć wskazał, że rzeczywiście niczego nie zapłacił) – oskarżyciel uznał, że przy zawarciu umowy oszukańczy zamiar po stronie oskarżonego nie wystąpił i takiego czynu mu nie zarzucił. Dlatego Sąd przypisując oskarżonemu czyn (zdarzenie historyczne), polegający na wprowadzeniu pokrzywdzonej w błąd nie w momencie rozciągniętego na dwa dni rozliczenia za sprzedane drewno, nie 31 marca/1 kwietnia 2022 r., ale już w dacie zawarcia umowy (czas czynu określono również dość egzotycznie, bo „w okresie **od 31 marca** do 1 kwietnia (...) w ten sposób, że **5 marca** 2022 r.), nie w zakresie rzetelności policzenia ilości m³ w jednej sprzedanej partii, ale co do całości drewna wyciętego z działki (i jeszcze w części tam leżącego), wykroczył poza ramy zarzutu (tożsamość dotyczyła praktycznie jedynie stron i miejsca zawarcia oraz realizacji umowy) i orzekł co do czynu, co do którego uprawniony oskarżyciel (prokurator) nie wniósł (bo słusznie nie znalazł podstaw) skargi (aktu oskarżenia).

Nie mógł być generalnie uznany za zasadny zarzut obrazy art. 7 kpk, powiązany z twierdzeniem, że oskarżony nie bardzo potrafił wyliczyć ilości wyciętego drewna, co miałyby znosić jego winę również w zakresie czynu mu zarzuconego. Wskazać tu należy, że nie była to pierwsza ani nawet druga taka praca oskarżonego (bo wg W. M. taką działalnością poza sezonem budowlanym zajmowali się już od pewnego czasu), przy czym, co interesujące

i znamienne, w rozmowie z potencjalnym nabywcą zawyżał ilość sprzedawanego drewna (wg S. K. sprzedawca zapewniał, że drewna jest ok. 80m³), a gdy podczas załadunku okazało się, że jest go tylko 63 m³ (co można by jeszcze złożyć na karb pomyłki rachunkowej), to już następnie w rozmowie z pokrzywdzoną oskarżony ilość sprzedanego drewna już dość istotnie zaniżał – do 56 m³. Po sprzedaży i spisaniu umowy na piśmie oskarżony wiedział już, ile drewna sprzedał, a mimo to następnego dnia oświadczył pokrzywdzonej, że należy się jej zapłata za mniejszą ilość. Słusznym więc było uznanie, że wyjaśnienia oskarżonego o pomyłce, a nie o celowym zabiegu, w ogóle nie zasługują na wiarę.

Na opisanym wyżej tle bezzasadnym byłoby rozpoznawanie zarzutu apelacji, dotyczącego błędu w ustaleniach, że oskarżony już w dacie zawierania umowy miał oszukańczy zamiar. Merytoryczne rozważania w tym zakresie mogłyby być snute, gdyby Sąd (którejkolwiek instancji) był uprawniony do prowadzenia postępowania karnego – którego, jak już wskazano, w zakresie wykraczającym poza granice zarzutu, prowadzić i zakończyć wyrokiem nie mógł.

Konsekwencją wyjścia przez Sąd I instancji poza granice aktu oskarżenia było to, że kwestię odpowiedzialności karnej oskarżonego można było oceniać jedynie w tychże granicach, zaś następstwem uznania za niezasadny zarzutu, że zaniżenie ilości sprzedanego już drewna nie było celowym zabiegiem dla powiększenia zysku, ale jedynie

wynikiem błędu obliczeniowego – uznanie, że tak ocena dowodów, jak i ustalenie co do zasady, że oskarżony, choć w ograniczonym zakresie, ale oszukał pokrzywdzoną, doprowadzając ją ostatecznie do akceptacji jego niekorzystnego rozliczenia, były prawidłowe. Nie były jednak prawidłowe ustalenia co do „sprawstwa oskarżonego w zakresie przyjętym przez Sąd I instancji”, tj. ustalenia w zakresie treści i faktycznego kształtu czynu. Jego faktyczny zakres, ograniczony do niewielkiej ilości i wartości drewna, sposób działania, polegający na prostym, prymitywnym wręcz ograniczeniu ilości sprzedanego towaru, by „urwać” choć kilka metrów sześciennych, nie wypełnia zdaniem Sądu Okręgowego znamion podstawowego typu przestępstwa oszustwa, gdzie standardowo sprawca ma generalnie zamiar nie wywiązać się z zobowiązania, oszukańczo pobiera opłatę za sprzedawany towar, którego w ogóle nie posiada czy zamawia usługę, za którą w ogóle nie zamierza zapłacić. W przypadku oskarżonego i jego czynu stopień jego winy należało ocenić na niższym niż standardowo poziomie, również stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest wygórowany – wprawdzie oskarżony nie zapłacił pokrzywdzonej żadnej kwoty, jednak to akurat wynikło nie z założonego z góry zamiaru oskarżonego, ale z upadku pierwotnego porozumienia stron co do zapłaty, nadto oskarżony nie jest bezdomnym kryminalistą, co do którego także postępowanie cywilne i ewentualna windykacja najprawdopodobniej będą niecelowe, bo nieskuteczne – faktycznie problem zapłaty jest bardziej natury cywilnoprawnej, skoro należność pokrzywdzonej

<p>sięga ponad 28 tysięcy zł, zaś czyn oskarżonego dotyczy kwoty ledwie przekraczającej 2 tysiące zł. Dlatego też Sąd uznał (w granicach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych co do zakresu sprawstwa oskarżonego), że czyn faktycznie przez oskarżonego popełniony stanowi wypadek mniejszej wagi.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie wyroku i umorzenie postępowania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność zarzutów skutkowałą nietrafnością wniosku o jakkolwiek korektę wyroku, w szczególności poprzez uchylenie wyroku i umorzenie postępowania. Skarżący wyszedł z błędnego założenia, że wychodząc poza granice aktu oskarżenia Sąd przypisał oskarżonemu czyn, o zakresie całkowicie rozłącznym z czynem zarzuconym, tymczasem Sąd I instancji przypisał oskarżonemu nie zupełnie co innego, ale więcej, ponad zarzut, a nie obok niego. W tej sytuacji nie można było stwierdzić, że przy apelacji wyłącznie na korzyść oskarżonego nie można ograniczyć tego, co rozszerzył Sąd I instancji i powrócić do granic z zarzutu z aktu oskarżenia w sprawie. Gdyby Sąd Rejonowy nie przypisał oskarżonemu żadnego oszustwa w zakresie wykonania przedmiotowej umowy, ale np. znęcanie się nad pokrzywdzoną, można byłoby rozważyć, czy istnieje</p>		

jakikolwiek podzbiór wspólny pomiędzy zbiorem elementów oskarżenia i zbiorem elementów czynu przypisanego, tymczasem przy przyjęciu opisu czynu jedynie szerzej, a nie zamiast, zdaniem Sądu odwoławczego nadal istnieje skarga oskarżyciela w zakresie czynu bazowego, który był podstawą owego rozszerzenia, a więc podstaw do umorzenia postępowania nie było.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Uznanie winy oskarżonego, ale tylko w zakresie czynu, objętego zarzutem aktu oskarżenia i orzeczenie wobec oskarżonego środka kompensacyjnego, ale tylko w zakresie czynu przypisanego</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Częściowa zasadność apelacji co do wyjścia poza granice zarzutu i jej bezzasadność w zakresie uznania winy oskarżonego oraz brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zakres i opis przestępstwa oszustwa, przypisanego oskarżonemu, w szczególności wysokości szkody, ustalenie uprzywilejowanej jego formy, a w związku z tym i wymiar kary, orzeczenie środka kompensacyjnego naprawienia szkody wyrządzonej czynem przypisanym, a nie całości kwoty wynikającej z umowy (w przypadku, gdyby została do końca zrealizowana, tj. gdyby oskarżony sprzedał całość, a nie tylko część, pozyskanego drewna).</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Co do kształtu czynu i jego typu oraz wysokości szkody, a przez to odszkodowania – j.w. W ocenie Sądu przypisany oskarżonemu czyn nie musiał dla osiągnięcia celów postępowania karnego spotkać się z surową karą, w szczególności pozbawienia wolności. Z uwagi na ustalony, niezbyt wysoki stopień winy, wynikający raczej z cwaniactwa, małostkowej chytrności, niż z chęci popełnienia wielkiego przekrętu, jak też społecznej szkodliwości czynu, który nie jest szczególnie duży, wystarczającym dla wdrożenia oskarżonego do ścisłego przestrzegania prawa i uświadomienia mu nieopłacalności popełniania przestępstw będzie wymierzenie mu dość surowej, wielokrotnie przenoszącej wartość szkody, grzywny (bez unikania orzeczenia obowiązku naprawienia tejże szkody).</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	O sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku wystąpił jedynie pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej i jedynie w zakresie pkt I ppkt 1 i 2 wyroku – co omówiono powyżej.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana